

РЕШЕНИЕ

№ 4647

гр. София, 07.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 20 състав, в публично заседание на 25.05.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Светлана Димитрова

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **55** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл.220, ал.1 от Закона за митниците /ЗМ/.

Образувано е по жалба на „О.-Ф. Т. Л.“ Г.-Германия, с данъчен номер в България BG3074924203, представлявано от Н. Г., чрез представител по пълномощие адв. Г. Г., със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.2, ап. № 2, срещу Решение № Р. 3000 – 2500/30.11.2021г./32-383993, издадено от директора на териториална дирекция Митница П..

В жалбата са наведени отменителни основания по чл.146, т.3, 4 и 5 АПК – издаване на акта при съществено нарушение на процесуалните правила, противоречие със закона и несъответствие с неговата цел. Неправилно е възприета фактическата обстановка. Сочи се, че жалбоподателят е представил всички необходими документи, доказващи реално дължимата и платена цена на доставката на внасяните стоки, което е и договорната стойност по смисъла на чл.70 от Регламент (ЕС) на Европейския парламент и Съвета за приемане на Митнически кодекс на Съюза (М.). Чл.75 от Делегиран Регламент (ЕС) 2017/891 не въвежда изискване за печалба при реализацията на стоките, нито разделя документите на такива, с доказване на по-висока или с доказването на по-ниска цена от покупната им стойност. Не е отчетена спецификата на търговските отношения между жалбоподателя и крайния му клиент – международната търговска верига LIDL. Нито един от представените от жалбоподателя документи не е оспорен от митническата администрация. Дори да се

приеме, че митническата стойност се определя на база на продажната цена, на която жалбоподателят е продавал внесените стоки към LIDL митните сборове няма да са по-различни от декларираните. Искането е за отмяна на оспореното решение и присъждане на разноските по делото по представения списък.

Ответникът чрез процесуалния си представител юрк. С. Д. оспорва жалбата като неоснователна. Моли съдът да я отхвърли и претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение.

СГП – редовно уведомена, не изпраща представител и не заявява становище по жалбата.

Съдът, след като прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, доводите и становищата на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

На 08.12.2020 г. в МБ С. е регистрирана митническа декларация, с MRN 20BG003010021698R9/08.12.2020г., с вносител „О.-Ф. Т. Л.“ Г.-Германия, с която са поставени под режим на свободно обръщение, с цел крайно потребление пресни зеленчуци с произход Република Турция, в т.ч. и пресни тиквички (стока № 3) с нето тегло 1 800 кг. За тази стока е декларирана митническа стойност, в размер на 3 902,93 лв. или 110,86 евро/100 кг., а заедно с декларираните в митническата декларация разходи – 124,30 евро/100 кг. Определената от ЕК за дата 08.12.2020 г. стандартна вносна стойност (С.) за пресни тиквички с произход Турция е 42 евро/100 кг. Тъй като декларираната митническа стойност е с повече от 8% по-голяма от определената стандартна вносна стойност, на основание чл.74, § 2 от Делегиран Регламент (ЕС) 2017/891 във вр. чл.148 от Регламент за изпълнение (ЕС) 2015/2447 жалбоподателят е представил обезпечение в размер на 535,11 лв.

С писмо, рег. № 32-361706/08.12.2020 г. германското дружество е уведомено, че на основание чл.75,§ 5 от Делегиран Регламент (ЕС) 2017/891 в едномесечен срок от продажбата на стоките, но не по-късно от четири месеца от регистриране на митническата декларация с MRN 220BG00301002169R9 от 08.12.2020 г., е длъжно да представи доказателства, че стока № 3/6 (пресни тиквички) е реализирана на пазара на ЕС при условия, потвърждаващи коректността на декларираната вносна митническа стойност. На 06.01.2021 г. жалбоподателят чрез пълномощника си [фирма] представя доказателства на какви цени са пласирани стоките от тази партида на първо търговско ниво, както и документи за извършени плащания от страна на жалбоподателя във връзка със закупени от него и поставени под режим на допускане за свободно обръщение с цел крайно потребление пресни зеленчуци с произход от Турция, в т.ч. и за тези по процесната митническа декларация.

След извършената проверка е установено, че за стока № 3 – пресни тиквички, цялото количество от 1 800 кг е продадено на цена от 118 евро/100 кг., т.е. на цена по-ниска от цената на придобиване на тази стока (с декларирани разходи в митническата декларация – 124,30 евро/100 кг.), поради което митническите органи приемат, че не е представено удовлетворяващо доказателство за условията на освобождаване и внесения депозит, в размер на 535,11 лв. следва да се задържи за заплащане на вносни мита на основание чл.75, §5, ал.3 от Делегиран Регламент (ЕС) 2017/891.

В съответствие с чл. 22, § 6 от Регламент (ЕС) № 952/2013 г., с писмо рег.№ 32-221441/12.07.2021 г. жалбоподателят е уведомен, че предстои издаване на решение от директора на ТД „Тракийска“ (трансформирана в ТД Митница П.) за възникване на митническо задължение за стока № 3/6 – пресни тиквички. С молба, вх. № 32-224731

от 14.07.2021 г. дружеството чрез пълномощника си възразява срещу предстоящото издаване на негативно решение за усвояване на депозита за стоки № 3 - пресни тиквички.

След преценка на събраните доказателства съвместяващият длъжността директор на териториална дирекция Митница П. на 30.11.2021 г. издава оспореното Решение № Р. 3000-2500/32-383993, с което отказва да освободи представеното обезпечение в размер на 535,11 лв. на основание чл.75, § 5, ал.3 от Делегиран Регламент (ЕС) 2017/891 и задържа същото като плащане на вносни мита. С решението се извършват корекции в митническата декларация и се определя лихва за заплащане. Изводите си административният орган мотивира с това, че внесените тиквички са продадени на цена от 118 евро/100 кг., която е по-ниска от цената на придобиване (124,30 евро/100 кг. с декларираните разходи) и това е в разрез с пазарната логика, която изисква стоката да се продава на равна или по-висока цена с цел печалба. В хода на съдебното производство е приета административната преписка. Приети са и допълнително представените от жалбоподателя писмени доказателства - дневници за покупки и продажби за м. декември 2020 г. и м. януари 2021 г., в които са включени процесните стоки при внос и реализация, уведомления от НАП за приемане на справки-декларации и дневници за м. декември 2020 г. и м. януари 2021 г., както и уведомления за приемането на VIES декларации; доказателства за плащане на фактурната цена; извлечения от счетоводни сметки за осъществения внос и извършените продажби /лист 130-182 от делото/.

По делото е прието заключението на съдебно-икономическа експертиза, в което се заявява следното:

Цената, която е договорена и платена от „О.-Ф. Т. Л.“ Г.-Германия за закупуване на процесната стока от Турция е 1 814,40 евро, единична цена 1,008 евро или 110,86 евро/100 кг (с включените разходи за транспорта). Налице е съответствие на тази цена, на стойностите, обявени от жалбоподателя в депозираната молба за възстановяване на депозита. Налице са условията по чл. 70 от Регламент (ЕС) на Европейския парламент и на Съвета 952/2013 за приемане на М. за определяне на митническата стойност на базата на договорната стойност на стоките. Митническата стойност на внасяните стоки, изчислена на база най-голямото сборно количество продадени стоки в страната по смисъла на чл.74, § 2, б. „в“ от Регламент (ЕС) на Европейския парламент и на Съвета 952/2013 е 2 124 евро (4 154,18 лв.) или 118 евро/100 кг. Вносното мито, изчислено на база тази стойност съобразно данните и условията от Т. към датата на регистрация на процесната митническа декларация 08.12.2020 г. следва да бъде 0 %. Съдът изцяло кредитира заключението на вещото лице, изготвено компетентно, задълбочено и последователно след проверка и анализ на събраните доказателства.

При така установените факти съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима като подадена в срока по чл.149, ал.1 АПК от лице, имащо правен интерес от оспорването, срещу подлежащ на обжалване административен акт. Оспорваният акт е издаден от компетентен орган в кръга на предоставените му правомощия в предвидената от закона форма и съдържа реквизитите по чл.59, ал.2 АПК. Не се установяват съществени нарушения на производствените правила при провеждане на административното производство.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

За да издаде оспореното решение, административният орган е приел, че за да

възникне правото за възстановяване на сумата, внесена като обезпечение, за жалбоподателя следва да представи доказателства, че процесната стока е продадена на цена, равна или по- висока от тази, на която тя се придобита.

Този извод е неправилен и противоречи на изискванията за определяне на митническата стойност на стоки, внасяни на територията на ЕС, съобразно Регламент (ЕС) № 952/2013 на Европейския парламент и на Съвета от 9 октомври 2013 година за създаване на Митнически кодекс на Съюза.

Основният метод за определяне митническата стойност е посочен в чл.70 от Регламент /ЕС/ № 952/2013, където параграф 1 определя, че базата за митническата стойност на стоките е договорната стойност, тоест действително платената или подлежащата на плащане цена на стоките. Съгласно параграф 2 действително платената или подлежащата на плащане цена е общата сума, която купувачът е платил или трябва да плати на продавача или която купувачът е платил или трябва да плати на трета страна в полза на продавача за внасяните стоки, и включва всички суми, които са платени или трябва да бъдат платени като условие за продажбата на внасяните стоки. Едва когато митническата стойност на стоките не може да се определи съгласно чл.70, тя се определя чрез последователно прилагане на вторичните методи, посочени в чл.74, параграф 2 от букви а) до г). Накрая, ако и този ред не може да бъде приложен, се прилагат методите по чл.74, параграф 3. От горното следва, че определящ метод е договорната стойност.

Съгласно чл.75, параграф 5, ал.4 от Делегиран Регламент (ЕС) 2017/891 вносителят трябва да представи всички документи, необходими за извършването на съответната митническа проверка, вкл. документите, свързани с транспорта, застраховката, обработката и съхраняването на стоката. Чл. 75, параграф 5, ал. 3 от същия Регламент определя, че предоставената гаранция се освобождава, когато е предоставено удовлетворяващо митническите органи доказателство за условията на освобождаване. Няма нормативно определено задължение вносителят да докаже последваща реализация на пазара с печалба. В този смисъл е и Решение на СЕС от 11 март 2020 година по дело С-160/18, съгласно което „...обстоятелството, че внасяните в Съюза стоки са продадени на загуба, а именно на цена, по-ниска от вносната цена CIF, посочена в митническата декларация, само по себе си не е достатъчно, за да се приеме, че не е установена верността на вносната цена CIF, ако вносителят докаже, че всички условия във връзка с процеса на изпращане на посочените стоки потвърждават верността на тази цена“.

В хода на съдебното производство са събрани убедителни и безспорни доказателства, установяващи действителността на декларираната договорна стойност на внесената стока. Ангажирани са доказателства за реалното плащане на доставната цена (международно преводно нареждане от 29.12.2020 г.), потвърждение към доставчика, всички фактури, касаещи закупуването и транспортирането на стоката и продажбата ѝ на търговската верига LIDL, за заприхождаване на стоката в счетоводната отчетност на дружеството и осчетоводяване на извършените продажби, дневници за покупки, справки-декларации и VIES декларации. Този извод се потвърждава и от заключението на съдебно-икономическата експертиза, която съдът кредитира изцяло и съгласно което е налице съответствие в данните за стойностите, посочени в документите, приложени към молбата за възстановяване на депозита, с тези, декларирани в процесната митническа декларация. Представените документи и анализа на данните от тях потвърждавали стойността на договорената и реално

платена цена на стоките.

Неоснователен е доводът на ответника в писмените бележки, че митническата стойност в настоящия случай следва да се определя по реда на чл. 74 от Регламент (ЕС) № 952/2013 г., тъй като дружеството е смесило режима за определяне на МС с избиране на метода по желание. От доказателствата по делото се установява, че в депозираната митническа декларация, е отбелязан като метод за определяне на МС от вносителят - Код 1 (метод на договорната стойност по реда на чл.70 М.). За установяване на декларирувания метод са били изискани и са представени от жалбоподателя всички документи, съпровождащи вноса и доказващи извършените сделки. Както бе посочено по-горе истинността на митническата стойност е установена чрез писмените документи, подкрепени от констатациите на съдебно-икономическата експертиза.

С оглед гореизложеното съдът намира, че достоверността и реалността на декларираната договорна стойност е доказана по предвидения ред, поради което издаденото решение на митническите органи и установените с него публични задължения е незаконосъобразно и следва да бъде отменено.Административната преписка следва да бъде върната на директора на ТД „Митница – П.“ за ново произнасяне, съобразно дадените от съда задължителни указания, свързани с тълкуването и прилагането на материалния закон.

При този изход на делото, с оглед направеното искане и на основание чл. 143, ал.1 АПК на жалбоподателя следва да се присъдят направените разноски по представения списък в доказан размер на 800 лева (д.т. – 50 лв., депозит за вещо лице – 400 лв. и адвокатски хонорар – 350 лв.).

С оглед изхода на спора и по аргумент от противното на чл. 143, ал. 3 АПК на ответника не се дължат разноски, като при отхвърляне на претенцията за разноски, съобразно константната практика на ВКС, не се постановява нарочен диспозитив.

Така мотивиран Административен съд София-град, 20 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на „О.-Ф. Т. Л.“ Г.-Германия, с данъчен номер в България BG3074924203, издаденото от директора на Териториална дирекция „Митница- П.“ при Агенция „Митници“ Решение № Р. 3000 – 2500/30.11.2021 г./32-383993, към митническа декларация MRN 20BG003010021698R9/08.12.2020г.

ИЗПРАЩА административната преписка на директора на ТД „Митница – П.“ за ново произнасяне, съобразно дадените от съда задължителни указания, свързани с тълкуването и прилагането на материалния закон.

ОСЪЖДА Агенция „Митници“ да заплати на „О.-Ф. Т. Л.“ Г.-Германия, с данъчен номер в България BG3074924203, направените по делото разноски в размер на 800 (осемстотин) лева.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България.

СЪДИЯ:

